

ดูแต่ไม่เห็น

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๓

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เขถามมาเรื่องศีลพตปรามาส ใจใหม่

ถาม : เรื่องศีลพตปรามาสที่พระโศดาบัน ท่านเว้นจากการลอบคลำในศีลนั้น แต่พูดง่ายๆ ก็คือว่า ถือว่าไม่สึกแล้ว และที่จริงเคยได้ยินท่านอาจารย์สิงห์ทองพูดว่า อย่าว่าแต่พระเลย กระทั่งเณร พ่อขาว แม่ขาวก็ไม่สึกแล้ว (เพราะเป็นการตกจากศีลระดับสูงลงต่ำ) แม้จะมีคำกล่าวที่ว่าพระโศดาบัน ศีล ๕ บริสุทฺธิ มีครอบคร้ว ลูกเมียได้

ตอบ : ถึงแม้ว่าจะมีครอบคร้วได้ อันนี้ก็รู้กันอยู่ ปัญหาที่ ประเด็นมันอยู่ตรงที่ว่า สึกหรือไม่สึกนี่ไง

ถ้าเป็นพระโศดาบันแล้วคือไม่สึก พอเราไปตั้งประเด็นกันอย่างนี้ว่าไม่สึกใจใหม่ ทีนี้ในข้อเท็จจริงมันสึกได้ คำว่าสึกได้ แต่ไม่สึกนี่มันถูก พอมาคำว่าสึกได้นี้ ที่มันเป็นประเด็นขึ้นมา เขบอกว่ ไม่อยากพูดเลย มีพระฝรั่ง ๒ องค์ องค์หนึ่งท่านเป็นปะขาวอยู่อังกฤษจะมาบวชกับหลวงตา สึกมามีแฟนระหว่างทาง แล้วมาบวชพระอยู่เดี๋ยวนี้ อีกองค์หนึ่งมาจากอังกฤษ อยากอยู่กับหลวงตา ก็สึกมาเป็นฆราวาส แล้วเดินทางมาบวชธรรมยุติ แล้วมาอยู่กับหลวงตา

๒ องค์นี้ เขาว่าได้ใจ เขาว่าได้กันอยู่ นี่เขาว่าใจใหม่ คำว่าได้นี้ใครเป็นคนตัดสินว่าได้หรือไม่ได้ละ ฉะนั้นพอได้นี้มันก็เหมือนว่าสึกทั้งคู่ไง สึกทั้งคู่มาบวชใหม่ทั้งคู่ ทีนี้พอบวชใหม่ทั้งคู่ เขาก็อ้างว่ การบวชใหม่นี้มันไม่เสียหาย เพราะการบวชใหม่คือว่าบวชให้สูงขึ้น ไม่ใช่ศีลพตปรามาส นี่คำว่าศีลพตปรามาสนี่ คำว่าศีลพตปรามาสคือไม่ลอบคลำในศีล ถ้าไม่ลอบคลำในศีล เราจะเอาตรงไหนว่าไม่ลอบคลำในศีล ศีลใครบริสุทฺธิกว่ากัน

คำว่าศีล ประสาเราว่า ศีลก็คือกฎหมาย ฉะนั้นถ้าไม่ลูปคลำในศีล คำว่าไม่ลูปคลำในศีล เราจะพูดอย่างนี้ละ เราจะพูด เหมือนกับวิชา อย่างที่ว่าเขาถือบัตริวิชาใช่ไหม ที่ว่าออกนอกประเทศ ถ้าบัตริสีแดงคือบัตริวิชาทูต เห็นใหม่ ไม่ต้องได้รับการตรวจสอบ อันนั้นมันได้เพราะอะไร อันนี้มันได้มาเพราะว่าคนนั้นได้ฐานะ เขาถึงได้ให้วิชาระดับของทูต ระดับของบุคคลธรรมดาในระดับต่างๆ

ศีลพตปรามาส ความรู้ในศีล ได้รับรู้ในศีลมากน้อยแค่ไหน ถ้าคำว่ารู้ ในศีลมากน้อยได้แค่ไหนนี้ ศีลพตปรามาสนี้ของใครมันจะถูกต้อง ในเมื่อคำว่าของใครถูกต้อง ศีลพตปรามาส เราไปมองกันว่าไม่ลูปคลำในศีล แต่ที่นี้คำว่า ศีลพตปรามาสนี้ มันเกิดขึ้นมาจากสังโยชน์ ๓ สักกายทิฏฐิ วิจิกิจฉา ศีลพตปรามาส ถ้าละสังโยชน์ ๓ เป็นพระโศคาบัน มันต้องละสังโยชน์ที่สักกายทิฏฐิ

สักกายทิฏฐิ คือความเห็นในกายนั้น พิจารณากายนั้น พอความเข้าใจอันนั้นต่างหากละ มันถึงจะมีผลถึงศีลพตปรามาส อย่างพวกเรานี้ เราก็อยากให้มีศีลพตปรามาส พวกเรานี้จะไม่ลูปคลำในศีลเลย เพราะว่าพยายามศึกษาศีลนี้ให้มันคง เราพยายามรักษาศีลให้ได้ตั้งใจ แล้วมันจะเป็นตามนั้นใหม่ เพราะอะไร เพราะรากเหง้า เราล้มเลอสงสัยไป เพราะเราไม่ได้พิจารณาจนละทิฏฐิใจ ละสักกายทิฏฐิใช่ไหม เพราะเราละสักกายทิฏฐิ ปัจจุบันนี้มันเข้าถึงนะ พอเข้าถึงปัจจุบันนี้ ใจลูปคลำในศีลพตปรามาสมันก็ไม่ไปเอง มันไม่มีของมันไปเอง

ที่นี้เราบอกว่า ไม่ศีลพตปรามาส คือมีศีล เห็นใหม่ นี้ถึงบอกว่า ได้ยินจากอาจารย์สิงห์ทองมาว่า แม้แต่ปะขาว แม้แต่เณรก็ไม่สึก คำว่าไม่สึกถูกต้อง อันนี้ถูกต้องเลย เพราะไม่สึก ถ้าคนเรานะมันเห็นโทษแล้วนี้มันจะไม่สึกหรอก สิ่งที่ว่าเขามันสึกออกมา นี้ เราจะบอกว่าเรื่องนี้มันเป็นเรื่องวัฒนธรรมเหมือนกัน ถ้าวัฒนธรรมของเขาเห็นใหม่ นี้วัฒนธรรมของเขานี้ เขาศึกษาของเขา เขาจะรู้เรื่องของเขาได้มากน้อยแค่ไหน

ฉะนั้น มันจะเอาประเด็นว่า สึกหรือไม่สึกนี้มันเป็นอีกประเด็นหนึ่ง มันไม่ใช่ประเด็นว่า ศีลพตปรามาสแท้หรือไม่แท้ ถ้าศีลพตปรามาสแท้มันไม่สึกหรอก แล้วมันไม่สึกนี้มันมีทางออกของมันได้ อย่างเช่น บวชเป็นพระมา ไม่สึกบวชพระอะไรก็ได้

ทำไมต้องสึกมาบวชละ เพียงแต่ว่ากรณีอย่างนี้มันน่าจะเป็นว่า มันต้องมีประเด็นอื่นด้วย ใจ มีความขัดแย้งมีประเด็นอื่น ก็บอกว่าสึก

นี่เราจะบอกว่ามันต้องฟังหูไว้หู เพราะว่าอะไร เพราะกาลามสูตร ไม่เชื่อใดๆ ทั้งสิ้น ที่บอกว่าพระ ๒ องค์นี้เขาได้ของเขา เราไม่เชื่อ เราไม่เชื่อเลย คำว่าจะเชื่อ หรือไม่เชื่อนี้ มันต้องได้รับการพิสูจน์ อย่างเช่น การแสดงธรรมนี้ ถ้าคนๆ นั้นมีจริงนะ จะแสดงอย่างไรก็แล้วแต่ คนผู้ที่เห็นได้จริงนี้จะฟังออกหมดเลย แต่ถ้าสมมุติว่าอย่างเรา นี้ เรานี้ไม่รู้อะไรเลยนะ แต่เราจะพูดธรรมะให้เหมือนพระพุทธเจ้าหมดเลย เราจะพูดให้ สูดยอดเลยนะ พูดอย่างไรนะมันก็เป็นความจำ

คนที่ปฏิบัติจริง ฟังเราพูดนี้รู้เลยว่าเรากวามาไม่เป็น แต่พูดธรรมะนี้ พูดธรรมะ พระพุทธเจ้านะ กวามาไม่เป็นเพราะว่าอะไร เพราะเวลาคำพูดที่ออกไปมันจะขัดแย้งกัน คำพูดมันจะขัดแย้งกัน ถ้าคำพูดที่มันเป็นความจริง มันเหมือนคนทำอาหาร เหมือนคน แม่ครัวใหญ่ทำอะไรทุกอย่างมันจะสำเร็จไปด้วยความชำนาญของมัน มันจะราบรินของมัน แต่ของเรานี้มันจะกลับหัวกลับหาง ยังไม่ทำอะไรเลยนะเสริฟอาหารแล้ว เสริฟออกมาแล้ว ยังไม่ทำอะไรเลยเสริฟออกมาแล้ว นี่เป็นผลออกมาเป็นอย่างนั้น เป็นอย่างนั้น กลัวเขาจะไม่รู้ว่าเรามีธรรมะไง มาถึงก็เสริฟออกมาเลยนะ อาหารเป็นอย่างนี้ อย่างนี้ ทั้งๆ ที่ยังไม่ได้อาหาร คราวยังไม่ได้อาหารนะ ยังไม่ได้เปิดครัวเลยนะเอาอาหารมาวางบนโต๊ะเลย ผมทำเสร็จแล้วครับ

นี่มันจะขัดแย้งกันอย่างนั้น แต่ถ้ามันเป็นความจริง จะทำอย่างนั้นไม่ได้ ฉะนั้นไอ้ที่ว่าสัพพัตถปริมาสหรือไม่สัพพัตถปริมาส อันนี้มันกรณีหนึ่ง ไอ้ที่ว่าได้โสดาบัน หรือไม่โสดาบัน อีกกรณีหนึ่ง เพราะสังคมไทยเราไปยึดติดกันไง เราไปยึดติดว่าสิ่งนั้น มันประเสริฐ เห็นไหม พระโสดาบัน พระสกิทาคา พระอนาคามีประเสริฐมาก พอประเสริฐมาก พยายามจะพูดกัน พูดเป็นนัย พูดเป็นนัยว่ามีสถานะอย่างนั้น คำว่าพูดเป็นนัยนั้น มันละเอียดใจไหม

ถ้ามันละเอียดใจ การพูดเป็นนัย เห็นไหม ดูสิ พระพุทธเจ้าพูด เห็นไหม มีตั้งแต่ สมัยพุทธกาล มันช่วยยากมากแรงแงใจ พระที่โหนดมาหาพระพุทธเจ้านะมีแต่ ไอ้ไอ้ เส้นเลือดขึ้นปูดโปนหมดเลย เพราะว่ามันอดอาหารมา ไม่มีปัจจัยเครื่องอาศัย มีพระอยู่กลุ่ม

หนึ่งมาหาพระพุทธเจ้า โอ้อโฮ ผิวพรรณ สันฐาน ผิวนี้ดีมากเลย พระพุทธเจ้าถามว่า เธออยู่กันอย่างไร พวกนี้เขามีแต่ทุกข์มีแต่ยากทั้งนั้นเลย พวกเธออยู่อย่างไร โอ้อโฮ ข้าพเจ้าอยู่กันนะ นี่องค์นี้ก็บอกองค์นั้นได้ออนาคา ไอ้องค์อนาคาก็บอกองค์นี้ได้โสคาบัน ไอโสคาบันก็บอกองค์นั้นได้สทิทาคา

ชาวบ้านเขาเชื่อถือศรัทธาณะ เขาอุปฐากอย่างดีเลย ตอนนั้นพระพุทธเจ้ายังไม่ได้บัญญัติวินัยใหม่ๆ ก็รายงานพระพุทธเจ้าว่าตัวเองนี้มี อุบายในการดำรงชีวิตที่ดีมาก พระพุทธเจ้าบอกนี่มหาโจร ต่อไปนี้ห้ามทำไง เป็นมหาโจร ดูพระทั่วไป เห็นไหม เวลาเข้ามาี่ เส้นเอ็นนะ เส้นเลือดนี่ปูดโปนหมดเลย เพราะว่ามันคราวข้าวยากมาก แพง ความเป็นอยู่ของชาวบ้านเขาก็ลำบากอยู่แล้วใช่ไหม เขาก็ถวายพระด้วยความจำเป็นของเขา แล้วนี่ก็ข้าวยากมากแพงเหมือนกัน

แต่เพราะข้าวยากมากแพงนี้ แต่พระที่อยู่ด้วยกัน เห็นไหม องค์นั้นก็ยกย่ององค์นั้นว่าเป็นอนาคา องค์นั้นก็ยกย่องอีกองค์หนึ่งว่าเป็นโสคาบัน องค์นั้นก็ยกย่องว่าเป็นสทิทาคา ยกย่องกันไปก็ยกย่องกันมา เห็นไหม ต่างคนต่างกล่าวยกย่องกัน ชาวบ้านเขาก็ยิ่งศรัทธา เขาเชื่อมาก พอเขาเชื่อถือศรัทธาเขาทุกข์ยากอยู่แล้ว แต่ด้วยความเชื่อของเขาด้วยความมั่นคงของเขา เขาถวายทานมหาศาลเลย เขาจะทุกข์ยากแค่ไหนเขาก็ทนเอา เพราะเขาจะเอาบุญกุศลของเขา

พระชุดนั้นมาหาพระพุทธเจ้านะ ไม่มีอะไรเลย ถ้ามีอะไรพระพุทธเจ้าถามเลยนะ เธออยู่กันได้อย่างไร เธออยู่กันอย่างไร ข้าพเจ้าอยู่กันด้วยอุบายนะ องค์นั้นได้ออนาคา ไอ้องค์อนาคาก็บอกองค์นั้นได้โสคาบัน เอ้า พระกับพระพูดคุยยกย่องกันชาวบ้านเชื่อไหม พระกับพระพูดคุยยกย่องกันชาวบ้านเขาก็ต้องเชื่อเป็นธรรมดา แล้วยกย่องกันไปยกย่องกันมา พอยกย่องกันไปยกย่องกันมา พระพุทธเจ้าบอกเลยนี้ นี่มหาโจร เพราะโจรมันยังไปปล้นที่บ้านเขา ไอ้นี่พูดให้ เอาเขามาให้ปล้นที่วัดเลย เขาเอามาให้ปล้นที่วัด

นี่ไง เพราะคำอย่างนี้ มันมีมาตั้งแต่สมัยพุทธกาล นี่เราถึงบอกว่า เห็นไหม ถ้าได้โสคาบัน ได้สทิทาคาปรามาสนี่พูดกันไป พอเราพูดกันไปนี่มันเป็นอะไรนะ เป็นประเพณี เป็นวัฒนธรรม เป็นความเชื่อ แล้วเอาความเชื่อนี้ เห็นไหม ถ้าพระได้โสคาบันแล้วจะไม่สึก ฉะนั้นพระที่บวชจนแก่ จนฝั่งตายไปคาฟ้าเหลืองนี่เป็นพระโสคาบันหมด

เพราะว่าไม่ได้สึก นี่พูดนี้เราไม่ได้พูดเพื่ออะไรนะ เราพูดเพื่อแบบว่า ให้ชาวพุทธนี้หูตาสว่าง อย่าเชื่ออะไรโดยเป็นประเพณีเฉยๆ อย่าเชื่อ อย่าเพิ่งเชื่อ ว่าเป็นพระโศดบันจะไม่สึก สึกไม่สึกนั่นเป็นกรณีหนึ่ง สักพตปรามาสก็เป็นกรณีหนึ่ง

เป็นโศดบัน ไม่เป็นโศดบัน เป็นสภิกทาตา เป็นอนาคานี้ ธรรมสาธุจจา เอตมมุงคลมุตตมัม เวลาคตรวจสอบกัน คุณิ หลวงตานะ นี่เราจะพูดยกหลวงตาประจำเลย เพราะหลวงตาท่านใช้ประสบการณ์ของท่าน แล้วเราอยู่กับท่าน เราฟังท่านพูดมา มันซึ่งใจมาก หลวงตานี้ท่านอยู่กับหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์นี่เป็นพระอรหันต์นะ แล้วด้วยความมั่นใจด้วย แล้วปฏิบัติของหลวงปู่มั่นเห็นใหม่ ท่านเคร่งครัดเพราะอะไร เพราะท่านทำเป็นชีวิตแบบอย่างเห็นใหม่

แล้วหลวงปู่มั่นท่านก็พูดถึงหลวงปู่แหวนเหมือนกัน แล้วหลวงปู่แหวน ท่านอยู่กับหลวงปู่มั่นมา เห็นใหม่ หลวงปู่แหวนกับหลวงปู่ขาวเข้าไปอยู่กับหลวงปู่มั่น ทำไมหลวงปู่แหวนท่านทำเหรียญ โอ้โฮ รุ่นเราสู้ เราสู้ นี่ หลวงตาท่านก็เอะใจนะ ว่าหลวงปู่แหวนนี้ หลวงปู่มั่นก็เชื่อถือ หลวงปู่มั่นก็ให้ความเอ็นดูใจใหม่ แล้วหมู่คณะก็เชื่อมั่นกัน ทำไมหลวงปู่แหวนท่านไม่ดำรงชีวิตแบบหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นท่านทำเป็นชีวิตแบบอย่าง

ไอนี้มาทำ มาออกเป็น เราสู้ เราสู้ นี่มันเป็นเรื่องเป็นเหตุเป็นผลเห็นใหม่ ท่านก็ไปหาหลวงปู่แหวน ๒-๓ รอบ จะหาโอกาสได้สนทนาธรรม จนสุดท้ายแล้วนะ คนมันเยอะเิง ที่ท่านพูดเองนั่น ก็บอกกันให้โยมไว้ก่อน เราเข้าไปก่อนนะ แล้วถ้ามีโอกาสเดียวจะให้เข้าไปเอง เพราะเข้าไปถามปัญหาเห็นใหม่

นี่ไง โศดบันหรือไม่โศดบันมันอยู่ตรงนี้ ถามปัญหาแรกเลยก็ปัญหานี้แหละ ปัญหาแรกก็ปัญหาโศดบันนี่ละ ปัญหาว่าจะละสักกายทิฏฐิ อย่างไร ปัญหาแรกตอบมาเลย ๒๐ กว่านาที ละกายอย่างไร พอละกายอย่างไรนี้ นี่เห็นใหม่ คือว่าหัดแรกผ่านแล้ว คือว่าอันแรกผ่าน อัน ๒ ซัดเข้าไปเลย แล้ววิชาทำอย่างไร พอวิชาทำอย่างไร ท่านใส่มาเลย เห็นใหม่ ท่านใส่มาเลย ใส่มาเป็น ๔๕ นาที ท่านบอก โอ้โฮ ตัวนี้แดงหมดเลย ถ้าอย่างนั้นปู่

“ถ้าผิดถูกอย่างไร มหาว่ามา”

“ข้าพเจ้าไม่ว่าอย่างไรหรือครับ ข้าพเจ้าขอหาฟังอย่างนี้ ข้าพเจ้าขอฟังธรรมอย่างนี้ ธรรมอย่างนี้ข้าพเจ้าแสวงหามาก ข้าพเจ้ากราบด้วยหัวใจเลย”

อันนั่นคือหลักธรรมสัจจะความจริง แต่ไอ้เราสู้ๆ นี่มันเป็นเรื่องโลกๆ เห็นใหม่ พอหลวงตาท่านไปคุยกับหลวงปู่แหวนแล้ว ท่านก็กราบหลวงปู่แหวนด้วยเศียรเกล้า ท่านเอาเท้าเอามือของหลวงปู่แหวนนี้ลูบหัว ลูบหัวเพราะอะไร เพราะเป็นศิษย์อาวุโส เป็นศิษย์หลวงปู่มัน

หลวงปู่มันท่านเป็นชีวิตแบบอย่าง แล้วหลวงตานี้ท่านอุปฐากหลวงปู่มันอยู่ พอท่านอุปฐากหลวงปู่มันอยู่ หลวงปู่มันทำตัวอย่างไร หลวงปู่มันสอนพระอย่างไร หลวงปู่มันท่านอยากจะให้พระพวกเรานี้เข้มแข็งศรัทธาในพระพุทธศาสนา ในศาสนาทายาท ฉะนั้นเวลาสอนใครนี่มันก็อยู่ที่จิตนิสัย อย่างเช่นเราเป็นนักศึกษา เราเป็นนักเรียนนี่ เห็นใหม่ เราเรียนมหาวิทยาลัยกัน เราจบมาทางวิชาการใดเห็นใหม่ มันอยู่ที่เราเรียน แผนกอะไร เราเรียนเอกอะไร เราเรียนคณะอะไร นี่ก็เหมือนกัน ทีนี้พอจิตนิสัยของคน เห็นใหม่ หลวงปู่มันท่านดูจิตนิสัยของคน ว่าคนอย่างนี้ควรจะไปได้อย่างไร ท่านถึงบอกไปบอกว่า

“หมู่คณะ จำหลวงปู่ขาวไว้ นะ เพราะหลวงปู่ขาวได้คุยกับเราแล้ว”

นี่โสดาบัน สกิทาคา อานาคานี สิ้นกิเลสนี้คุยกับเราแล้ว หลวงปู่ขาวได้คุย สนทนาธรรมกับเราแล้ว พอสนทนาแล้ว หลวงปู่ขาวนี้ท่านดีทั้งข้างนอกทั้งข้างใน เห็นใหม่ แล้วให้คอยดูเป็นแบบอย่าง นั่นมันเป็นโสดาบัน โสดาบันที่นั่น ไม่ใช่สึกหรือไม่สึก สิ้นพตปรามาสนี้ ถ้าสิ้นพตปรามาสนะ พรุ่งนี้เช้าเอาเชือกมามัดดูไว้ นะ กูจะรีบร้อยเลย กูจะอยู่ แหม กูจะไม่ขยับเลย กูจะให้หนุ่มนวลใจ กูจะได้ไม่สิ้นพตปรามาสนี้

เราไปคุยกันที่เปลือกนอก ฉะนั้นกรณีอย่างนี้ ไซ้ เขาบอกอาจารย์สิงห์ทองบอกว่า แม้แต่ผ้าขาวแม่ชียังไม่สึกเลย แล้วนี่สึกเห็นใหม่ สึกแล้วมาบวชใหม่ คำว่าสึกแล้วบวชใหม่ เราจะบอกว่า กรณีอย่างนี้ เราจะมาวัดผลกันไม่ได้ เราจะมาวัดผลกับพระ ๒ องค์

นั่นที่ว่าเขาสึกมาเพื่อบวชใหม่นี้ เขาบอกว่าเขาได้โศดาบันมาแล้วอะไรนี้ มันก็เรื่องของเขา แต่ถ้าเขาแสดงธรรม หรือเราสนทนาธรรม ถ้าเขารู้จริงตามนั้น มันถึงจะเป็นโศดาบัน

โศดาบันคือเนื้อหาสาระข้อเท็จจริงที่ใจเป็นโศดาบัน โศดาบันเพราะเหตุใดถึงเป็นโศดาบัน โศดาบันเหตุเพราะละสักกายทิฏฐิ สักกายทิฏฐิ ทิฏฐิความเห็นในกายของเรา จิตเรานี้โดยจิตใต้สำนึกนี้มันเกิดมากับเรา จิตใต้สำนึกเช่น เราเกิดในพ่อแม่ใครนี้ เราก็คือเราเป็นชาติตระกูลนั้น เราเกิดในพ่อแม่นี้ พ่อแม่คนนั้นก็พ่อแม่เรา เราเกิดเป็นมนุษย์ ร่างกายนี้มันได้ร่างกายนี้มา ร่างกายกับเรานี้มันก็เป็นชาติตระกูลเดียวกันมา มันเป็นอันเดียวกันโดยธรรมชาติของมัน

แล้วเวลาเราศึกษาธรรมของพระพุทธเจ้า เห็นใหม่ พอจิตมันสงบเข้ามาแล้วออกวิปัสสนา เห็นใหม่ จนมันเห็นว่า นี่แม้แต่อยู่ด้วยกัน เห็นใหม่ ใจ เราเป็นชาติตระกูลเดียวกัน เรามีสายบุญสายกรรมมา เราจึงเป็นชาติตระกูลเดียวกัน แต่ถึงที่สุดแล้ว เห็นใหม่ เราถอดถอนความยึดมั่นถือมั่น มันก็ขาดตรงนี้ไง อันนี้ก็เหมือนกัน พอเราพิจารณาไปนี้ เราจะบอกว่า กายกับจิตนี้มันได้มาโดยกรรม โดยบุญกุศล โดยอะไรต่างๆ นี้ มันจะเป็นอย่างนี้ ปากจะพูดอย่างไร จะศึกษาธรรมะพระพุทธเจ้าขนาดไหน จะมีสมองศึกษาขนาดไหน มันเป็นเรื่องจำทั้งหมด มันละถอนทิฏฐิ ถอนความเห็นของจิตใต้สำนึกไม่ได้ จะมีความเรียบร้อยมหาศาล จะเชื่อในศีล จะสัพพตปรมาศไม่ลุ่มไม่คล้ำในศีล จะเอาธรรมะพระพุทธเจ้า เอาศีลนี้สักไว้ในสมองเลยนะ ให้มันติดอยู่ในสมองเลยว่าศีลกุบริสุทธิ์ มันก็ไม่เกี่ยว

มันไม่เกี่ยวกับการละถอนสักกายทิฏฐิเลย ถ้ามันเกี่ยวกับมันละถอนสักกายทิฏฐิอันนั้นแล้ว อันนั้นต่างหาก ฉะนั้นที่ว่าสึก สึกหรือไม่สึกนี้ ธรรมดานะ ถ้าจิตของเรานี้จะจิตของเรานี้มันดีขึ้นไป มันพัฒนาขึ้นไป คนเรานี้ไม่ลงตำแน่งอน ถ้าจิตเราดีแล้วนี้ เรา เราจะทำแต่สิ่งที่พัฒนาขึ้นมา อย่างเช่น เราทำอะไรแล้วประสบความสำเร็จนี้ เราก็อายุจะมีสิ่งที่มีความสำเร็จมากขึ้น มากขึ้น พอจิตของเราเป็นอย่างนั้นนะ และอารมณ์ความรู้สึกนี้ เวลาเป็นพระโศดาบันนี้ โธ่ ขนาดไม่ได้สัพพตปรมาสนะ เราอยู่ในหมู่ของพระนี้ พระบอกเลยนะ ถ้าผิดศีลนะ บางอย่างบังคับให้ทำนี้ เอาชีวิตนี้ไปได้เลย

เวลาคนคิดเขาบริสุทธิ์เขาทำอย่างนั้นจริงๆ นะ ถ้าพูดถึงเขามีสติพร้อมนะ แต่คนเรานี้ละ สติมันพร้อม สตินี้มันพร้อม แต่ด้วยเจตนาด้วยอะไรนี่ เราถึงบอก การเดินทางเหียบไปบนแผ่นดินนี้ ไอ้ตัวสัตว์ที่เราเห็นหรือไม่เห็นนี้ เราไม่ได้ตั้งใจหรอก เราไม่ได้ตั้งใจ เรามองว่าเราเหียบไปบนแผ่นดินต่างๆ เราใช้ชีวิตดำรงชีวิตนี้ เราจะไม่ให้สัตว์ตัวไหนตายจากโดนเราเหียบย่ำเลยนี่ เรามันเป็นไปไม่ได้ละ คังนั้นถ้าเป็นไปไม่ได้นี่ อย่างนี้สิลัพท์ปรามาสใหม่ อย่างนี้ผิดศีลใหม่ มันไม่ผิดศีล

คำว่าลัพท์ปรามาสนี้ เราไปคิดทางวิทยาศาสตร์ คิดแบบโลกใบนี้จะเอากล้องจุลทรรศน์ส่องเลยนะ ถ้าเป็นลัพท์ปรามาสนะ มันจะมาขยับอะไรไม่ได้เลยนะ ลัพท์ปรามาสนี้มันฝังอยู่ที่จิตเว้ย เพราะถ้าจิตนี้มันรู้ มันรู้จริงเห็นจริงใช้ใหม่ ว่าคุณธรรมได้อย่างนี้ปึบนี้ มันก็จะรักษาสິงนี้ คำว่ารักษาไว้ แต่ด้วยความไม่รู้ ความไม่เข้าใจนี้ ทำไมพระพุทธเจ้าถึงว่า

ถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังมีชีวิตอยู่นะ ศีลนี้ไม่ ๒๒๗ หรือ มันจะมีมากไปกว่านี้อีก พระพุทธเจ้าจะบัญญัติมาเรื่อยๆ แต่พระพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้ว ถึงบอกว่า ธรรมและวินัยที่จะไปข้างหน้า ถ้าเหตุใด ถ้ามีสิ่งใดที่มันขัดแย้งกับสังคัม แม้แต่ของเล็กน้อย ภิกษุจะแก้ไขก็แก้ไขได้ ทีนี้พอพระพุทธเจ้าพูดไว้แบบนี้ พอสังคายนานี้ พระอานนทก็บอกว่า พระพุทธเจ้าพูดไว้แบบนี้ ทีนี้พระกัสสปะกับพระอรหันต์ ๕๐๐ องค์เห็นใหม่ คำว่าเล็กน้อย แคไหนว่าเล็กน้อย แคไหนว่ามาก พระอานนทตอบไม่ได้ พอตอบไม่ได้ถึงตั้งญัตติขึ้นมาไง ตั้งญัตติขึ้นมาว่า สงฆ์เราที่ประชุมกันอยู่นี้ พระอรหันต์ ๕๐๐ องค์นี้ ทำสังคายนานี้ บอกว่าเราจะไม่แก้ไขธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าแก้ไขธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ ในลัทธิต่างๆ ในสังคัมต่างๆ เขาจะติฉินนินทาได้ว่า แม้แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพิ่งจะปรินิพพานไป แม้แต่พระ ลูกศิษย์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่สามารถรักษาธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไว้ กลัวเขาจะติเตียนไง เขาถึงบอกว่า เราถึงญัตติกันไว้ว่าจะไม่แก้ไข

ทีนี้พอไม่แก้ไขนี้มันก็มีอีกข้อหนึ่ง ข้อที่ว่ามหาบเทส ๔ ทีไหนเขาทำกัน เขาประพฤติปฏิบัติกัน ถ้ามันเข้ากับธรรมวินัยได้ให้ถือว่าถูกต้อง แต่ถ้าทีไหนเขาทำกัน แล้วมันเข้ากับธรรมวินัยไม่ได้ เขาเรียกมหาบเทส ๔ ใช้มหาบเทส ๔ ตัดสินใจ สิ่งใดที่เขาทำ

สังคมวัฒนธรรมเขาทำกันอยู่ มันเข้ากับกรรมวินัยของพระพุทธเจ้าได้ ให้ถือว่า พระพุทธเจ้าตัดสินแล้ว ตัดสินว่าห้ามทำ หรือให้ทำได้ตามความถูกต้อง

พอที่น้ำมันหยาบเทศ ๔ เหมือนกัน ที่นี้พระเวลาปฏิบัติไปนี้ เวลาโตขึ้นมา ใจตรง น้ำมันจะตัดสินกันได้ แล้วพอตัดสินกันได้นะ สิ่งต่างๆ น้ำมันแก้ไขได้ คำว่าแก้ไขได้ ฉะนั้นถ้าย้อนกลับมา ย้อนกลับมาที่ว่าต้องสีก ต้องสีกนี้ เราจะพูดอย่างนี้ เราจะพูดคำว่า สีกหรือไม่สีกนี้ จะเอามาเทียบกับตรงนี้ไม่ได้ เพราะเวลาเราบวชขึ้นมา เห็นใหม่ สมมุติสงฆ์ เวลาบวชเวลาสีกนี้สมมุติสงฆ์ แต่ถ้าว่ามันเป็นอริยภูมิขึ้นมา มันไม่มีสีก มันบวชไม่ได้สีกไม่ได้ เพราะมันเป็นไปแล้ว มันเป็นอกุปปิธรรมนี้ พระโศดาบันสีกจาก พระโศดาบันได้ใหม่ สีกจากพระสัทธาภาได้ใหม่ สีกจากพระอนาคาได้ใหม่ สีกจาก พระอรหันต์ได้ใหม่ ไม่ได้ เพราะอะไร เพราะมันไม่ได้เป็นที่รูปสมมุติที่จะสีกนี้ แต่มันเป็นที่หัวใจนี้

ถ้าหัวใจที่มันเป็นขึ้นมาเอง แล้วมันเป็นขึ้นมาได้อย่างไร ถ้าใจมันเป็นพระ โศดาบันขึ้นมา เห็นใหม่ นี่อริยภูมินี้มันเป็นขึ้นมาได้อย่างไร ถ้ามันเป็นขึ้นมาแล้ว อัน นั้นละมันเป็นความจริง ฉะนั้นไอ้ที่ว่าไม่สีกๆ ตรงนั้น อย่างที่อาจารย์สิงห์ทองนี้บอกว่า แม้แต่ผ้าขาวก็ไม่สีกเลย ใจ เราเห็นด้วยนะ เราเห็นด้วย และเราจะบอกว่าที่ว่าไม่สีก ถ้า ได้โศดาบันแล้วไม่สีก ไม่สีกเด็ดขาด ที่นี้ว่าสีกได้ใหม่ ได้ ไอ้คำว่าสีกได้นี้สีกได้ แต่ไม่ สีก

อย่างเรานี้ะ พูดถึง ไฟนี้ะมันอยู่บนตัวเรา เราปิดไฟออกไปจากตัวเราแล้ว เรา จะเอาไฟมาเผาเรอีกใหม่ ไม่มีทาง ใครนะถ้ามีก้อนไฟอยู่ก้อนหนึ่งบนศีรษะ แล้วเราปิด มันออกไปแล้ว มีใครบ้างบอกให้เอาไฟมาใส่หัวอีก มีใครบอกบ้าง อันนี้ก็เหมือนกัน ถ้าเป็นโศดาบันแล้ว มันได้คุณธรรมในหัวใจแล้ว มันจะลงไปเอาความทุกข์อย่างนั้นอีก ไหม ไปเอาความร้อนอย่างนั้นอีกใหม่ ไม่ไปเด็ดขาด ฉะนั้นไอ้สีก ไม่สีกเด็ดขาด แต่สีก นั้นได้ใหม่ ได้

มันสีกได้โดยข้อเท็จจริงใจ มันสีกได้หมายความว่ามันเป็นอันนั้นแล้วไม่สีก เราเห็น ด้วยกับอาจารย์สิงห์ทองนี้แหละ คือไม่สีกเด็ดขาด แต่สีกได้ใหม่ ได้ ได้เพราะมันสีกได้ เพราะว่ามันเป็นสมมุติ ไอ้สีกกับบวชนี้มันเป็นสมมุติ แต่ไอ้คุณธรรมในหัวใจนั้นมันไม่

มีทางสักได้ แล้วคนที่มีความเชื่อในหัวใจแล้ว มันจะลงคำได้อย่างไร มันไม่ลงคำหรือ
 ฉะนั้นไอ้ที่ว่าเขาสึกมา อะไรมา นั่นมันเรื่องของเขา เพราะ คนเรานี้มันจะอ้าง มันก็
 อ้างได้ร้อยแปดทั้งนั้น ฉะนั้นมีความจำเป็นทุกอย่างละ

ฉะนั้นเวลาเราปฏิบัติกัน ความจำเป็นมันปิดบังเลยนะ ไม่ทำ หลวงตาบอกเลย
 มันจะไปไหนไม่ไป ทำไม่ไป ถ้าไม่ทำตัดขาดเลย จะเป็นจะตายช่วงหัวมัน แล้วมันก็
 ไม่เห็นตายสักทีเลย แต่ถ้าเราเว้นไว้แต่ตรงนั้นนะ มันจะเข้าตรงนั้นละ จำเป็นแล้ว เออ
 เว้นไว้ตรงนี้ ออกช่องนี้หมดเลย นี่มันการปฏิบัติเพราะเราอ่อนแอไง ถ้าปฏิบัติแล้ว
 อ่อนแอเราจะไม่ได้ผลตามเป็นจริง ถ้าจะปฏิบัติเราต้องเข้มแข็ง ฉะนั้น ไอ้กรณีอย่างนี้
 เวลาพระพุทธเจ้าบัญญัติไว้ เห็นไหม สังกตได้ไหม วัดทั่วไปเยอะแยะเลย ไม่มีพระอยู่
 แล้วเวลาสร้างวัดก็บอกทำไมไปสร้างวัดทำไม วัดเยอะแยะไม่มีพระอยู่ เอ็งลองเข้าไปอยู่
 สิ เจ้าของมาเลยละ เจ้าของมาทันที เวลาไม่มีใครอยู่นะ มันอยู่แล้วมันทุกข์มันยาก ต่าง
 คนก็ต่างหนี แต่พอมีพระไปอยู่นะ มีคนมาอยู่นะ หมามันหวงก้าง มันจะเข้ามาอยู่ที่ทันที
 เลย พอเข้ามาอยู่แล้วจะมีปัญหาทันที อะไรถ้ามันเป็นผลประโยชน์ มันเป็นอย่างนั้นขึ้น
 มาแล้ว มันจะมีคนเข้ามาอย่างนี้ แต่ถ้าไม่มีใครมาสนใจ มันจะไม่มีอะไร

แต่นี่กรณีที่ว่าสักไม่สัก เห็นไหม นี่เราตั้งเป็นประเด็นขึ้นมาแบบนี้ มันก็มีการ
 โต้แย้งอย่างนี้ เราฟังมาเยอะ แล้วเราไม่เอาประเด็นนี้มาทำให้เป็นประเด็นขึ้นมาเลย
 เพราะมันเป็นประเด็นขึ้นมาแล้วนี่ เพราะเอาตรงนี้เป็นตัวตั้งใจใหม่ นี่ “ดูแต่ไม่เห็น” ดู
 แต่ไม่เห็น นี่ก็เหมือนกัน เวลาให้ดูไปเห็นไป เพราะอะไร เพราะคำว่าดูนี่ดูเขาสึก ดูเขา
 เป็น ดูเขาไป สักพบพรามา สักไปเถอะ เพราะอะไร มันมาจากพระไตรปิฎก เหมือนดู
 จำ อย่างเช่น เราเอาสินค้าลิขสิทธิ์มาผลิต เราผลิตขึ้นมาเราขายได้ แต่มันขายได้ มันก็
 เท่านั้น แต่เจ้าของสินค้านั้น เขาพัฒนาสินค้าเขาไปข้างหน้าไปประจำเลย ไอ้สินค้าเรา
 เราก็ก๊อปปี้เขาไปตลอด นี่เห็นไหม พอเขาออกสินค้าใหม่มาวันเดียวเท่านั้น พรุ่งนี้จะมี
 สินค้าใหม่มาทันทีเลย แต่ถ้าเจ้าของสินค้านั้นเขาพยายามพัฒนาสินค้าของเขาไปเรื่อย
 เพราะอะไร เพราะเขามีฐานของเขา เขามีความรู้จริงของเขา เขาพัฒนาสินค้าของเขาไป
 ได้ ไอ้เรานี้ไม่มีฐานความรู้อะไรเลย เห็นเขาทำสินค้านั้น ก็ไปเอาตัวสินค้าเขามาเลย แล้ว
 มาแกะออกว่าเขาทำอย่างไร แล้วก็เลียนแบบเขาไป เลียนแบบเขาไป

ไอนี้ก็เหมือนกัน ในการปฏิบัติในปัจจุบันนี้ ไอนี้ที่ว่าดูแล้วไม่เห็นนี่ เขา kujit วิชา จิต อะไรต่างๆ นี่ เขา kujit ของเขา เพื่อจะพัฒนาการของเขาไป เขาเห็นตามความเป็นจริง ของเขาไป ไอนี้พอสินค้ามันมีตัวอย่างแล้ว มันก็เอาสินค้าของเขามาเป็นตัวอย่าง คู่กับเขา เหมือนกัน ดูแต่ไม่เห็น นี่ก็เหมือนกัน ดูเขาทำ แต่ไม่รู้เรื่อง ดูแต่ไม่เห็น ฟังแต่ไม่รู้ นี่ดู ไปเห็นไป ดูไปพัฒนาไป มันจะไม่เป็นตามความจริงอย่างนั้น

อันนี้เราตอบปัญหาเขาหรือยังก็ 모르เนอะ เราว่าเราตอบแล้วนะ ให้ช่วยกราบ เรียนถามเรื่องศีลพตปรามาส ว่าสิ่งใดเป็นศีลพตปรามาส ถ้าเป็นโศดาบันแล้ว เรา ไปเอาศีลพตปรามาสเป็นตัวตั้ง แต่ในพระปฏิบัติเรานี้ เอาสัทธิกายทิฏฐิเป็นตัวตั้ง สัทธิกายทิฏฐิ ทิฏฐิความเห็นของจิต ถ้าทิฏฐิเดิมมันจะเป็นโศดาบันไม่ได้ ทิฏฐิเดิมเห็น ใหม่ แต่ถ้าเป็นละสัทธิกายทิฏฐิ พอละสัทธิกายทิฏฐิ เพราะมันรู้จริงขึ้นมา ความลุ่มคลำมัน ก็ไม่มี พอความลุ่มคลำไม่มี ศีลพตปรามาสคือความลุ่มคลำเห็นใหม่ ศีลพตปรามาส วิจิกิจฉา ความลุ่มคลำไม่มี ศีลพตปรามาสคือความลุ่มคลำเห็นใหม่ ศีลพตปรามาส ผลพลอยได้ วิจิกิจฉา ศีลพตปรามาส เป็นผลพลอยได้จากสัทธิกายทิฏฐิ แต่เราไปเอา ศีลพตปรามาสเป็นตัวตั้ง เราไม่ได้เอาสัทธิกายทิฏฐิเป็นตัวตั้ง เพราะเอาศีลพตปรามาส เป็นตัวตั้งว่าไม่ลุ่มคลำในศีล ใครมันจะไม่ลุ่มคลำในศีล

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าห้ามพระแสดงอวดอุตริมนุชยธรรม พอ พระพุทธเจ้าไปบัญญัติวินัยข้อนี้ขึ้นมาเนะ ห้ามพระอวดอุตริมนุชยธรรม ไอนี้พวกลัทธิ ต่างๆ มันก็มาทำเลย ทำว่าให้แสดงฤทธิ์ แสดงฤทธิ์ พระองค์ไหนก็แสดงไม่ได้ ทำไปทำ มา ทำถึงพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้ารับทำทันทีเลย พอรับทำขึ้นมา พวกลูกศิษย์ โอโฮ มา ต่อว่าพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าเป็นคนบอกเขาเอง พระพุทธเจ้าเป็นคนบัญญัติธรรมวินัย นี้เองว่าห้ามแสดง อวดอุตริมนุชยธรรม แล้วพวกโยมก็ถาม พระพุทธเจ้าห้าม พระพุทธเจ้าทำได้อย่างไร พระพุทธเจ้าเปรียบเทียบนะ เราเป็นเจ้าของสวนมะม่วง เราจะ เป็นเจ้าของสวนมะม่วง มะม่วงนี้เราไม่ให้คนอื่นเข้ามาเก็บผลมะม่วงของเรา แต่เราเป็น เจ้าของสวนเราเก็บกินได้ไหม ทุกคนบอกว่าได้ครับ

นี่ก็เหมือนกัน ธรรมวินัยนี้เป็นของเรา เราเป็นคนบัญญัติขึ้นมาเอง เราบัญญัติ ห้ามทุกคนแสดงอวดอุตริมนุชยธรรม แต่เราจะแสดงเอง เราจะแสดงเองเพราะอะไร เพราะเราจะรักษาสวนมะม่วงนั้น ให้สวนมะม่วงนั้นมีคุณค่าขึ้นมา เพราะลัทธิต่างๆ เขา

มาทำ พวกลัทธิที่เขาไม่มีคุณธรรมไป ตอนพระพุทธเจ้ายังไม่บัญญัติเขาก็ไม่ทำ พอพระพุทธเจ้าบัญญัติบิณฑบาต ทำเลย พอทำขึ้นมาบิณฑบาต พระพุทธเจ้าก็รับทำ แต่รับทำนี้ พระโมคคัลลานะ นี่มีอยู่ในพระไตรปิฎก พอรับทำขึ้นมาเนี่ย พระโมคคัลลานะก็มาขออาสาทำแทน พระองค์ไหนก็มาขออาสาทำแทน พระพุทธเจ้าเลยถาม แล้วเขาจะอย่างไร ก็บอกจะแสดงฤทธิ์อย่างนั้นๆ พระพุทธเจ้าไม่ให้หมดเลย ไม่ให้ มันเป็นหน้าที่ของเรา แล้วพอถึงเวลาแล้ว เราจะแสดงฤทธิ์นี้ได้ โคนต้นมะม่วง พอแสดงฤทธิ์ได้ โคนต้นมะม่วงบิณฑบาต พวกที่มันเป็นนิครนถ์หรืออะไรจำไม่ได้ ที่มาทำพระพุทธเจ้า จะอวดใจ จะอวดว่าตัวเองเหนือกว่าพระพุทธเจ้า

เราจะแสดงฤทธิ์นี้ได้ โคนต้นมะม่วง เราก็สั่งลูกศิษย์โคนมะม่วงหมดทั้งทวีปเลย โคนมะม่วงออกหมด ไม่มีต้นมะม่วงแล้วจะแสดงอย่างไร พอถึงวันนั้นบิณฑบาต ก็มีโยมมาถวายจังหัน ก็มีเม็ดมะม่วงมา พระพุทธเจ้าฉันเสร็จบิณฑบาต พระพุทธเจ้าวางบนฝ่ามือ พออย่างนั้นมันก็โต โตขึ้นมาเดี๋ยวนั้นเลย แล้วปลุกชะที่นั่น พอเดี๋ยวนั้นพระพุทธเจ้าแสดงธรรมเลย พอขึ้นไปบนอากาศนะ น้ำออกหู หนูมีน้ำไหล หนูมีไฟออกมา ปั่นป่วน แสดงยมกปาฏิหาริย์

พระพุทธเจ้าบอกห้ามคนอื่นทำ แต่พระพุทธเจ้าทำ ทำเพราะอะไร ทำเพราะประโยชน์ของศาสนาไป เพราะพวกที่ไม่มีคุณธรรม เวลาพระพุทธเจ้าบัญญัติธรรมวินัยขึ้นมาแล้วเนี่ย มันจะเอาสิ่งที่พระพุทธเจ้าบัญญัตินี้มาเหยียบหัวพระ ที่นี้พอมาเหยียบหัวพระนี่ คนอื่นแสดงธรรมขึ้นมามันก็เป็นผิดใจใหม่ พระพุทธเจ้าแสดงเองเลย พอแสดงเองขึ้นมา เขามาทำไป ว่าเขามีฤทธิ์มากกว่าไป พอพระพุทธเจ้าแสดงธรรม เขาทำแต่ยังไม่ได้เลย เขามาทำเพราะคิดว่า ไม่มีใครทำได้ไป เพราะพระพุทธเจ้าบัญญัติเป็นธรรมวินัยแล้ว ถ้าทำแล้วมันผิด มันเป็นปาราชิก พระพุทธเจ้าไม่ให้ทำ

พอพระพุทธเจ้าไม่ให้ทำ เขาก็ทำขึ้นมาเลย พอทำขึ้นมาเพราะเขาคิดว่าทำไม่ได้ เพราะเขาเองเขาไม่มี เขาไม่มีแต่เขามาทำเพราะว่ามันมีกฎ ที่นี้พอมีกฎ พระพุทธเจ้ารับเองมันก็เปิดได้ว่าเขาไม่มีไป แต่พระพุทธเจ้าทำได้ นี่พูดถึงเห็นใหม่ สัตว์พตปราคาสไม่ลูปคาลา ไม่ลูปคาลา นี่ในธรรมวินัยมันมีมาอย่างนี้มาตลอด เพียงแต่ว่า อย่างที่พูดเมื่อที่นี้ สัตว์พตปราคาสหรือว่าการแสดงอวดอุตรินี้ พระพุทธเจ้าบัญญัติไว้ เพราะธรรมดาของคนนะ ให้อวดแล้วมันขมมันเยอะ พวกเหล่าพวกกลนี้มันเยอะ พวกเหล่าพวกกลนี้ กลัวว่า

พวกศาสนาพุทธนี่มันเป็นศาสนาแบบฤๅษีชีไพรไง เหมือนพวกทรงเจ้าเข้าผี พวกทรงเจ้าเข้าผีนี่มันเป็นอย่างนั้น พุทธศาสนาไม่ใช่ไสยศาสตร์ พุทธศาสนาคือพุทธศาสนา

ฉะนั้นไสยศาสตร์ การทรงเจ้าเข้าผี ความเชื่ออย่างนั้นมันเป็นฤทธิ์เป็นเดชทางโลกียะคือทางโลก แต่ในทางธรรมนี่นะ ทางธรรมมันสะอาดบริสุทธิ์กว่า แต่มันเข้าถึงได้ยากกว่า ทีนี้พอเข้าถึงได้ยากกว่า พอเข้าไปถึงที่จริงขึ้นมาเนี่ย เห็นใหม่ ถ้ามีอำนาจวาสนามันจะได้มา โดยของแถมเลย เป็นเครื่องเคียงมา อย่างเช่น เช่นพวกอภิญา ๖ นี้ หูทิพย์ ตาทิพย์ต่างๆ มันจะได้มา พอได้มาอย่างนี้มันก็เป็นวิธีการสอน เป็นเครื่องสอน มันไม่ใช่อริยสัจ ไม่ใช่ความจริง แต่มันเป็นอุบายเป็นเครื่องมือในการควบคุม ในการดูแล ในการรักษา ในการสอนพระ

ฉะนั้นอภิญา ๖ มันจะได้มาจากจิตที่มันมีอำนาจวาสนามา แล้วมันปฏิบัติมา จิตมันเข้าถึงฐาน เข้าถึงความสะอาดบริสุทธิ์ สิ่งนั้นมันจะได้มาโดยข้อเท็จจริงเลย แต่ไอ้เรื่องที่ทรงเจ้าเข้าผี มันเป็นเรื่องโลก เรื่องฉาน เรื่องความเป็นไป มันไม่ใช่ได้มาด้วยคุณธรรม ฉะนั้นมันถึงไม่เป็นประโยชน์ไง มันไม่เกี่ยวกับการชำระกิเลส แต่ในอริยสัจมันเป็นความชำระกิเลส ฉะนั้นสัพพตปรมาสน์ เราพูดวันนี้ พูดมายาวเหยียดเลยนะ เพื่อจะบอกว่าอันนี้ให้วางไว้ มันไม่เกี่ยวกับอริยสัจ มันไม่เกี่ยวกับทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค มันไม่ใช่มรรคญาณ

เราจะเอามรรคกัน เอาศีล สมาธิ ปัญญา กัน แล้วเราก็ไปเอาเรื่องสัพพตปรมาสน์ เรื่องวิจิกิจฉา เรื่องอย่างนี้ มาเป็นเหมือนตัวอริยสัจ มาเป็นเหมือนตัวความจริงใจ ตัวความจริงคือตัวอริยสัจ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค มรรคญาณ ความจริงที่จิตมันพัฒนาการ แต่ไอ้เนี่ยมันเป็นผลที่ตอบสนอง

มันไม่น่าจะเป็นปัญหาขึ้นมาเลย มันเป็นปัญหาขึ้นมาเพราะว่า เราไปเอาเรื่องสัก ไม่สัก เอาเรื่องสัพพตปรมาสน์เป็นตัวตั้ง แล้วก็ให้พวกพระนี่มาหลอกกัน แล้วพอหลอกกันแล้วเราก็อ้วบวชหรือไม่บวช สักหรือไม่สักนี่ มันไปว่ากันตามที่เขาว่า นี่เพราะอะไร เพราะว่า ถ้ามันไม่มีนะ เมื่อก่อนก็ไม่มีใครเชื่อว่ามีมรรคมีผล สมัยก่อนไม่มีใครเชื่อมรรคเชื่อผลเลย เริ่มมีผู้พิสูจน์ก็คือหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านทำได้จริง ตัวท่านทำได้จริง ชีวิตหนึ่งนะ แล้วลูกศิษย์ลูกหานี้มาอีกชั่วชีวิตหนึ่ง ชุดของหลวงปู่แหวน หลวงปู่ขาว นี่หลวงปู่ฝั้นพวกนี้นั้นศิษย์ผู้ใหญ่หลวงปู่คือ นี่พวกนี้เป็นพระอรหันต์ทั้งหมด ฉะนั้นสิ่งนี้เป็นพระอรหันต์หมด เวลาท่านแสดงธรรม ท่านเป็นธรรมทายาท ท่านเทศนาว่าการ ท่านผลิตลูกศิษย์ขึ้นมา สิ่งนั้นมันเป็นเครื่องกำประกัน มันการันตีครูบาอาจารย์กลับไปไง

อย่างเช่นพ่อแม่สอนให้ลูกดี ลูกก็ทำเพื่อประโยชน์สังคมที่ดี สังคมก็เห็นว่า ลูกดี แล้วลูกมีลูกมีหลาน สั่งสอนได้ดีนี่เห็นไหม มันก็ตอบสนองขึ้นไปถึงปู่ย่าตายายว่าเป็นคนดี เพราะว่าตั้งแต่หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นนี้ท่านทำมาเป็น ๓ ชั่วคน ทีนี้พ่อสังคมเชื่อถือกันมา ในปัจจุบันนี้ถึงบอกว่า เอาเหตุ เอาผลที่ท่านประพฤติปฏิบัติ เอาผลของท่าน แล้วนี่ลิขิตชีวิตของครูบาอาจารย์ แล้วก็เอามาอ้างอิงกัน แต่ถ้าสังคมเขาไม่เชื่อถืออ้างอิงอย่างไรมันก็อ้างอิงไม่ขึ้น แต่เพราะสังคมเขาเชื่อถือถึงมรรคถึงผลที่ครูบาอาจารย์เราทำมา พิสูจน์กันมาถึง ๓ ชั่วชีวิตคน

มันถึงตกผลึกเป็นวัฒนธรรมของสังคมไทย ตอนนี่ก็มาลึกลับพดปรามาสัง มาลึกลับหรือไม่ลึกลับกันอยู่ อันนี้มันเป็นผลของครูบาอาจารย์ที่เราสร้างความเชื่อถือกับสังคมมานะ ไอ้พวกเรานี้มันพวกเก็บตก เก็บตกผลของครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์ท่านทำมา ท่านวางรากฐานมาให้พวกเรา เพื่อคุณงามความดีของพวกเรา แล้วพวกเราก็อ้างอิงไปสักย่อย สิ่งอย่างนี้มาเถียงกัน แล้วผู้ที่ประพฤติปฏิบัติโดยที่ไม่มีหลักมีเกณฑ์ก็เอาสิ่งนี้มาแสวงหาผลประโยชน์ต่อกัน

ฉะนั้น “ดูแต่ไม่เห็น” เพราะไม่มีวุฒิภาวะ เพราะไม่มีวุฒิภาวะถึงไม่เข้าใจตามความเป็นจริง แต่ถ้าผู้ที่มีคุณธรรมในหัวใจ ไม่ต้องดูก็เห็น ไม่ต้องดูก็เห็น ไอ้ที่ทั้งดูทั้งรู้ทั้งศึกษา แต่ไม่เห็น แต่ถ้าผู้ที่มีคุณธรรมในหัวใจ ผู้ที่ผ่านมามันผ่านวิกฤตอย่างนั้นมา คนเราจะประพฤติปฏิบัติมา อย่างเช่น โยมจับรถมาที่นี้กัน โยมผ่านอะไรมาบ้าง ชุดแรกๆ มานะ มาหาที่นี้ทุกคนเลย หลวงพ่อ หลง หลวงพ่อ หลง ใครมาครั้งแรกนี่จะออกนูน หนองตากยา ไปเมืองกาญจน์แล้ววกกลับมาที่นี้เลย

นี่ก็เหมือนกัน พอเรามาถึงถูกที่ถูกทางแล้ว เรามาก็ครั้งเราก็มาถูก แล้วที่นี้มันกันอยู่ นี่ คนที่มาเส้นทางเดียวกัน พูดได้เลยใครมาเส้นไหน เส้นใครใกล้กว่ากัน มาคุยอย่างนี้

มันก็จบ เห็นไหม ในวงการปฏิบัติก็เหมือนกัน แล้วนี่โศดาบัน โศดาบันอย่างไร มิงมา
เส้นทางไหน มิงทำอะไรมา เป็นโศดาบันมิงทำอะไรมาถึงเป็นโศดาบัน ก็ไม่ลูปคล่า
ในจิตใจ ไม่ลูปคล่าในศีลมันก็นั่งรถเมล์อยู่ในกรุงเทพฯ นั้นละ บอกว่าจะมาที่นี้มันก็ขึ้น
รถเมล์ใจ ขึ้นสนามหลวงมันก็วนรอบสนามหลวงแล้วมันก็จอด ถึงแล้ว ขึ้นสนามหลวง
ลงท่าพระจันทร์ บอกว่าถึงแล้ว ไม่สัปดาห์พดปามาสาใจ เพราะมันเรียบง่าย มันไม่เป็น
ความจริงหรอก

แล้วเมื่อวานพูดอันหนึ่ง วันนี้ก็พูดอันหนึ่ง ความจริงข้อขัดแย้งอย่างนี้มันเป็น
ข้อขัดแย้งที่แบบว่าเคลียร์กันไม่ได้ ต่างคนต่างอ้าง ต่างคนต่างแฉ เอาความเห็นของตัวเอง
ออกไป เพราะว่าต่างคนต่างอ้างนี้ ธรรมวินัยเห็นไหม ต่างคนต่างอ้างแต่ละประเด็น
เหมือนข้อกฎหมาย ในข้อกฎหมายนี้มันจะเถียงกันตลอด เห็นไหม ในนิติศาสตร์ ใน
รัฐศาสตร์ รัฐศาสตร์คือการปกครอง การปกครองมันต้องมีความร่วมเย็นเป็นสุข ในความ
ร่วมเย็นเป็นสุข มันต้องอาศัยกฎหมาย

ธรรมวินัยนี่คือ รัฐศาสตร์คือการบริหารจัดการในหัวใจของเรา แต่มันก็มีกฎ
ข้อบังคับ มีวินัยนี้บังคับเหมือนกัน อยู่ที่คนเจตนาดี เจตนาดีคือเจตนาเพื่อจะเอาตัวเอง
พ้นจากทุกข์ ชื่อสัตย์กับตัวเองเห็นไหม ถ้าชื่อสัตย์กับตัวเอง ตัวเองจะมีคุณธรรมขึ้นมา
ชื่อสัตย์กับตัวเอง เคารพตัวเอง ถ้าคนเคารพตัวเองนะ จะเคารพคนทุกๆ คนเลย เพราะเรา
เคารพเรา แต่ถ้าเราไม่เคารพตัวเราเอง เห็นไหม เรานี่ล้อ โกงตัวเราเองนะ ไม่รู้อะไรจริง
สักอย่างหนึ่ง แต่ที่ว่าตัวเองนี้ทำถูกต้องดีงาม แล้วก็อ้างธรรมะพระพุทธเจ้า

ไม่เคารพตัวเองเห็นไหม พอไม่เคารพตัวเองก็ไม่เคารพผู้อื่น ถ้าไม่เคารพผู้อื่น
มันก็เป็นปัญหาขึ้นมาในสังคมปฏิบัติ ที่นี้สังคมปฏิบัติมันคืออะไรละ สังคมปฏิบัติมัน
คือมนุษย์นั้นละ สังคม สิ่งที่มีมนุษย์รวมตัวกัน ฉะนั้น จะตอบบอกว่าไม่สึกเลยนี้ ไซ้ ก็
ตอบว่าไม่สึก ไม่สึก แต่สึกได้ไหม ได้ สึกได้เพราะอะไร เพราะสิ่งมีชีวิต มันมีเวรมี
กรรม คนเรามีเวรมีกรรมต่อกัน แต่ถึงที่สุดแล้ว ถ้ามันเป็นความจริง มันมีเวรมีกรรม
ขนาดไหน คนเรามีหลักมีเกณฑ์ขึ้นมาแล้ว มันจะพาไปในสิ่งที่ดีๆ ได้ ฉะนั้น มันเป็นคน
ที่เขาไปอ้างไปอ้างว่าเป็นอย่างนั้น อย่างนั้นแล้วสึก

ฉะนั้นผู้ที่มีความเห็นว่ามันไม่ควรสึกแล้ว ก็เลยสงสัย ฉะนั้นเราจะบอกว่ามันเป็นเรื่องของเขา เรื่องของคนที่เขาอยากได้โศดาบัน ใ้เราเป็นคนคู่นี้ เราจะได้โศดาบัน เราก็ไม่ไปทุกข์กับเขาก็ได้ คือเราก็ไม่เชื่อของเราไง สิทธิของเรา ก็อยู่ในใจของเรา แต่สิทธิของเขาก็เป็นสิทธิของเขา สิทธิของเขา เขาเชื่อว่าเขาเป็นโศดาบัน มันก็เป็นสิทธิของเขา แต่ความจริงนั้นมันเป็นอีกเรื่องหนึ่งนะ ถ้าเป็นความจริงเขาจะเป็นจริง ไม่เป็นความจริงนี่อีกเรื่องหนึ่ง แต่เขาเชื่อของเขา มัน是他的ความเชื่อของเขา

แต่ถ้าเป็นความจริงนี้ ความจริงนี้มันมีเป้าหมายใจ ความจริงเมื่อถึงที่สุด ขณะจิตที่มันเป็นโศดาบันนี่เป็นอย่างไร แล้วคนที่เขารู้จริงมี คนที่ปฏิบัติได้จริงมี เหมือนกับคนที่ถึงเป้าหมายได้จริงมี แต่เราเข้าไปไม่ถึงเป้าหมายนั้น เราจะไม่กล้าคุยกับคนที่เข้าถึงเป้าหมายนั้นเลย เพราะคำพูดมันจะแตกต่าง มันไม่เหมือนกันหรอก เพราะเป้าหมายมันคนละที่ แต่ถ้าคนมีเป้าหมายอันเดียวกันนะ มันจะพูดกันได้ แล้วจะเชื่อกันได้ จะเป็นได้ตามความเป็นจริงนั้น อันนี้เป็นข้อเท็จจริง “ดูแต่ไม่เห็น” แต่ถ้าประพฤติปฏิบัติแล้ว จะเป็นความจริง จะรู้จริงเห็นจริง เป็นประโยชน์กับตัวเองกับผู้ปฏิบัติ เอวัง